

NEOBYČEJNÍ

V. E. SCHWABOVÁ

ARGO

NEOBYČEJNÍ

V. E. SCHWABOVÁ

Z anglického originálu *Vicious*,
vydaného nakladatelstvím Tor v New Yorku
roku 2013, přeložil Lukáš Houdek.
Odpovědný redaktor tištěné knihy Miloš Urban.

Grafická úprava a sazba Daniel Trojan

Korektury Božena Správcová.

Redakce e-knihy Oldřich Vágner.

Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2017 jako svou XXXX. publikaci.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-2045-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-XXXX-X (e-kniha)

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

*Pro Miriam a Holly za to,
jak stále znovu dokazují,
že jsou NeObyčejné.*

*Život – takový, jaký ve skutečnosti je – není
bitvou mezi dobrem a zlem, ale mezi zlem
a ještě větším zlem.*

JOSIF BRODSKIJ

1

VODA, KREV
A NĚCO
JEŠTĚ HUSTŠÍHO

I

VČEREJŠÍ NOC

MERITSKÝ HŘBITOV

Victor si nadhodil oba rýče na rameni a opatrně překročil starý, napůl propadlý hrob. S pobrukováním si razil cestu meritským hřbitovem a jeho rozevlátý plášť se jemně smekal po vrcholcích náhrobních kamenů. Jeho tichý zpěv se nesl temnotou jako vítr. V Sydney, která se vlekla za ním ve svém zbytečně velkém kabátě, duhových legínách a zimních botách, vyvolával ten zvuk chvění. Jak se tak proplétali mezi hroby, vypadali ti dva jako duchové. Oba byli stejně blondatí a měli podobně bledou pleť, takže by se byli mohli vydávat za sourozence nebo třeba za otce s dcerou. I když nebyli ani jedním, ani druhým, ta podobnost se jim hodila, protože Victor mohl jen stěží někde vyprávět, že tu dívku před pár dny sebral v lijáku na kraji silnice. Že sám krátce předtím utekl z vězení. Že ji zrovna postřelili. V tom okamžiku se protly jejich osudy, nebo se to tak alespoň mohlo zdát. Sydney byla vlastně jediným důvodem, proč Victor vůbec začínal být ochotný existenci nějakého osudu připustit.

Přestal si pobrukovat, zlehka se opřel botou o jeden z náhrobků a začal zkoumat okolní tmu. Ani ne tak očima, jako spíš kůží, nebo spíš tím, co se plížilo pod ní, propletené s jeho tepem. I když si právě nezpíval, ten pocit v něm přetrvával jako slabý elektrický šum, který slyšel jenom on. Jen on ho cítil a rozuměl mu. Šum, který mu napovídal, že někdo je nablízku.

Sydney si všimla, jak se sotva znatelně zamračil.

„Jste tu sami?“ zeptala se.

Victor zamrkal, stín z jeho tváře se okamžitě vytratil a nahradil ho typicky klidný a vyrovnaný výraz. Jeho bota sklouzla z náhrobku. „Jsme tu jen my a ti mrtví.“

Pokračovali dál po cestě, která vedla do středu hřbitova. Rýče na Victorově rameni do sebe při každém kroku tlumeně narážely. Sydney kopla do kamene, který se uvolnil z jednoho ze starých hrobů. Přitom zahlédla nějaká písmena a části slov vytesané do jeho boku. Byla by ráda zjistila, co na náhrobku stojí, ale kámen se jí mezitím ztratil ve vysoké trávě a Victor se mezi hroby rychle vzdaloval. Rozběhla se za ním, a než se jí ho podařilo dohonit, několikrát na promrzlé půdě klopýtla. Victor stál a upřeně se díval na hrob před sebou. Byl čerstvý, ještě lemovaný hroudami vykopané hlíny a na místě budoucího kamenného náhrobku byla v zemi zapíchnutá jen provizorní cedulka.

Sydney unikl tichý povzdech, který nijak nesouvisel s nepříjemně dotírajícím chladem. Victor k ní otočil hlavu a věnoval jí polovičatý úsměv.

„No tak, Syd,“ řekl klidně, „bude to zábava.“

Ani on neměl ve skutečnosti hřbitovy příliš v lásce. Neměl rád mrtvé lidi, hlavně proto, že byli zcela mimo jeho vliv. Sydney naopak neměla mrtvé lidi ráda proto, že jí podléhali až moc. Teď držela ruce křečovitě zkřížené na prsou a palcem v rukavici si mnula místo na paži, kde ji nedávno zasáhla kulka. Stával se z toho tik.

Victor se otočil, jeden rýč zapíchl do země a druhý hodil Sydney, která rozpletla paže právě včas, aby chytila násadu. Rýč byl skoro stejně vysoký jako ona. Za pár dní už mělo být Sydney Clarkové třináct, ale byla drobná i na dvanáct a jedenáct dvanáctin. Vždycky byla menšího vzrůstu, a to, že od své smrti nepovyrostla ani o centimetr, ničemu nepomohlo.

Když se pokusila těžký rýč zdvihnout, obličej se jí stáhnul námahou.

„To si snad děláš srandu.“

„Čím rychleji budeme kopat, tím dřív jsme doma.“

Ten domov, o kterém byla řeč, nebyl ani tak domovem jako spíš hotelovým pokojem, ve kterém jim nepatřilo nic než ukradené oblečení, jehož majitelkou teď byla Sydney, Mitchovo čokoládové mléko a Victorovy desky, ale na tom teď nezáleželo. Domovem by jim teď bylo kterékoliv jiné místo než hřbitov v Meritu. Sydney se zadívala na hrob a sevřela v dlani dřevěnou násadu, zatímco Victor se už pustil do kopání.

„Co když...“ řekla a naprázdno polkla, „co když se náhodou vzbudí i ti ostatní?“

„Nevzbudí,“ zamumlal konejšivě Victor. „Soustřeď se na tenhle hrob. A i kdyby...“ Zvedl hlavu od práce. „Odkdy máš zrovna ty strach z mrtvol?“

„Já nemám strach,“ odsekla. Zbytečný důraz, s kterým tu větu vyslovila, odpovídal reakci mladší sestry. Tou také Sydney byla, ale ne Victorovou.

„Ber to tak,“ škádlil ji a odhazoval přitom hlínu z hrobu vedle na trávu, „že i kdybys je vzbudila, těžko někam půjdou. A teď kopej.“

Sydney se předklonila, krátké blond vlasy jí spadly přes oči, a dala se do kopání. Pracovali potmě a vzduchem se neslo jen Victorovo občasně zabroukání a zvuk rýčů.

Kop.

Kop.

Kop.

II

PŘED DESETI LETY

LOCKLANDSKÁ UNIVERZITA

Victor přeškrtl slovo *zázrak* souvislou černou čarou.

Kniha byla vytištěna na poměrně silném papíře, a když příliš netlačil, fix neprosakoval na druhou stranu. Začal znovu pročitat stránku, jejíž úpravu právě dokončil, ale vyrušilo ho, když ho do zad zatlačil jeden z ornamentů z tepaného železa, které zdobily plot locklandské univerzity. Škola si zakládala na atmosféře připomínající kombinaci sportovního klubu a gotického panského sídla, avšak ozdobné oplocení, kterým byl celý Lockland obehnaný a které mělo očividně evokovat pocit výjimečnosti a estetiku starého světa, působilo jen dusivým dojem nabubřelé okázalosti. Victorovi ze všeho nejvíc připomínalo elegantní klec.

Poposedl, narovnal si na klíně knihu, a než se jeho prsty opět chopily fixu značky Sharpie, znovu se podivil objemu textu. Byla to poslední z pěti knih o osobním rozvoji od světově proslulých lékařů, manželů Valeových. Těch Valeových, kteří zrovna byli na mezinárodním turné. Těch Valeových, kterým se podařilo najít si v jejich nabitém programu (a to ještě předtím, než se z nich stali „guruové nacházení vlastní síly“ s množstvím prodaných knih) právě tolik času, kolik ho bylo třeba na zplození Victora.

Znovu nalistoval stránku, kde končila jeho vlastní tvorba, a dal se do čtení. Bylo to poprvé, co nepustošil knihu manželů Valeových z pouhého potěšení. Ne, tentokrát to bude za zápočet. Victor se neubráníl úsměvu. S obrovskou pýchou mýtil slova v dílech svých

rodičů a obnažoval nekonečné kapitoly o hledání vlastní síly tak dlouho, až nezbyvalo nic než jednoduchá, znepokojivě výstižná sdělení. Vyškrtávání slov se věnoval už déle než jedno desetiletí, od svých desátých narozenin. Ač to byla činnost nadmíru uspokojivá a velmi zdoluhavá, až do minulého týdne z ní nikdy nevytěžil něco tak užitečného jako školní zápočet. Minulý týden zapomněl během oběda svůj nejnovější výtvar v učebně dějin výtvarného umění (na locklandské univerzitě byly zápočty z výtvarného umění povinné pro všechny studenty, dokonce i pro budoucí lékaře a vědce) a po návratu našel profesora, jak si jeho dílo prohlíží. Předpokládal, že ho čeká napomenutí a přednáška na téma kulturní újmy vzniklé znesvěcováním literárních děl nebo dokonce újmy materiální, to s přihlédnutím k ceně papíru. Profesor ale místo toho pochopil Victorovu literární destrukci jako umělecký projev. Sám nabídl vysvětlení studentova činu a rovnou vyplnil všechna prázdná místa termíny jako *umělecká interpretace*, *identita*, *umění nalezeného předmětu*, *rekonstituce tvaru*.

Victor jen tiše přitakával a na závěr učitelova seznamu přidal ještě jeden velmi výstižný termín – přepisování. Takhle nečekaně a jednoduše se zrodilo téma jeho práce z dějin umění v závěrečném ročníku.

Fix zavrzel po papíře a další čára polkla několik vět uprostřed stránky. Po tíhou té tlusté knihy ho pomalu začínala bolet kolena. Kdyby snad někdy sám zatoužil po knize, která by napomohla jeho osobnímu rozvoji, poohlédl by se po nějakém prostém tenkém svazku, slibném už svou fyzickou podobou. Někteří čtenáři ale zřejmě potřebují něco víc. Možná hledají na pultech ten nejfortelnější svazek, hnání pocitem, že víc stránek znamená i větší emocionální a psychickou oporu. Očima dál plynule klouzal po textu, a jakmile narazil na další pasáž volající po zásahu, uhníždil se mu na tváři úsměv.

Po prvním zazvonění, které oznamovalo konec Victorova povinně volitelného předmětu, dějin umění, vypadala jeho verze rodičovské přednášky na téma „jak začít nový den“ takto:

Ztraťte se. Vzdejte to. Podejte se tomu. Nakonec bude lepší vzdát to ještě předtím, než začnete. Ztraťte se. Ztraťte se a pak vám bude jedno, jestli vás někdo někdy najde.

Když omylem škrtnl *někdy*, musel vyškrtat celé odstavce, než se ke stejnému slovu dostal znovu a věta byla dokonalá. Ale stálo to za to. Začerněné stránky, táhnoucí se mezi *někdo* a *někdy* a *najde*, dodávaly slovům ten správný odstup.

Victor zaslechl někoho přicházet, ale nezvedl oči. Jen rychle převrátil stránky na konec knihy a dal se do jiného cvičení. Fix se vydal na cestu dalším odstavcem a klouzal řádku po řádce tak pomalu a pravidelně, až jeho zvuk připomínal dýchání. Victor se už dlouho bavil při pomyslení, že knihy jeho rodičů skutečně slouží osobnímu rozvoji, akorát jinak, než měli autoři v úmyslu. Jejich ničení ho naplňovalo nesmírným klidem a považoval je za jistý druh meditace. „Zase pustošíš školní majetek?“

Victor zvedl hlavu a viděl, že před ním stojí Eli. Zvedl knihu, aby mu ukázal její hřbet, na kterém stálo tučnými písmeny VALEOVI. Přitom se mu pod prsty shrnul plastový obal, v kterém byla kniha z knihovny zabalená. Nehodlal platit 25, 99 dolarů, když v locklandské knihovně byla k mání až podezřele početná sbírka knih na téma osobního rozvoje podle doktríny manželů Valeových. Eli si od něj knihu vzal a začal z ní náhodně předčítat.

„Snad... pro... nás... bude... nejlepší... se... se vzdát... ustoupit... raději než plýtvat... slovy.“

Victor pokrčil rameny. Ještě nebyl se svou prací u konce.

„Před *se vzdát* máš jedno *se navíc*,“ řekl Eli a hodil mu knihu zpátky.

Victor ji chytil a zamračil se. Přejížděl po sešroubované větě prsty, dokud chybu nenašel, a nacvičeným pohybem slovíčko škrtnl.

„Ty nejspíš nevíš, co s časem, vid, Vicu?“

„Na věci důležité je třeba udělat si čas,“ zarecitoval Victor, „na vše, co z tebe činí tebe: tvá vášeň, tvůj růst, tvé pero. Chop se ho a začni psát svůj vlastní příběh.“

Eli se na něj dlouze zadíval a sraštil čelo. „To je děs.“

„To je část úvodu. Neboj, škrtnul jsem to.“ Zalistoval stránkami pokrytými sítěmi z tenkých slov a tlustých černých čar a vrátil se na začátek knihy. „Emerson tu dostává pěkně za uši.“

Eli pokrčil rameny. „Jisté ovšem je, že tahle kniha je snem všech čičačů.“ Měl pravdu – čtyři fixy značky Sharpie, které Victor při přetváření knihy v umělecké dílo vypotřeboval, jí propůjčovaly neobyčejně silný odér, který Victorovi připadal neodolatelný i odporný zároveň. Jakkoliv pro něj byla opojná už sama destrukce, také jeho už napadlo, že profesor jistě prohlásí nepředpokládaný bonus v podobě oděru za další z vrstev mnohadimenzionální struktury díla. Eli se opřel zády o zábradlí. Po jeho sytě kaštanových vlasech se roztančily překvapivě jasné sluneční paprsky a odhalily v nich zrzavý nádech a dokonce i pár zlatých nitek. Victor měl vlasy světle plavé, a když se do nich opřelo slunce, žádnou jinou barvu se mu odkrýt nepodařilo, místo toho jen zdůraznilo její absenci. Spíš než jako student z masa a kostí Victor vypadal jako starodávná fotografie.

Eli pořád ještě upíral zrak na knihu ve Victorových rukou.

„Neprosakuje ta fixa na druhou stranu?“

„Taky tě to napadlo?“ řekl Victor. „Jenže oni používají takový šíleně silný papír. Jako by chtěli, aby udržel váhu všeho, co na něm píše.“

Eliho smích přehlušilo další zvonění, které se rozléhalo prázdným nádvořím. Pochopitelně se tu nezvonilo nějakým elektrickým bzučákem – na to byl Lockland příliš civilizovaný. Zdejší zvonění bylo hlasité, hluboké a téměř zlověstné, protože vycházelo z jediného kostelního zvonu duchovního střediska umístěného uprostřed

kampusu. Eli zaklel a už když pomáhal Victorovi na nohy, byl půlkou těla obrácený ke skupince budov, v kterých se vyučovaly přírodní vědy. Jejich fasáda byla obložena sytě červenými cihlami, které měly zabránit příliš chladnému dojmu. Victor si ale dával načas. Do posledního zazvonění zbývala ještě chvilka, a i kdyby přišli pozdě, od profesorů jim žádný postih nehrozil. Elimu k tomu stačil omluvný úsměv, Victorovi obratná lež. Oboje se osvědčilo až příliš dobře.

Na semináři obecné vědy – kurzu, který měl sjednotit studenty různých vědeckých disciplín v přípravě na jejich diplomovou práci – seděl Victor docela vzadu a vstřebával informace o různých výzkumných metodách. Tedy alespoň tam o výzkumných metodách byla řeč. Victor, sklíčený z všudypřítomných laptopů (škrtání slov na obrazovce mu neposkytovalo ani zpola tak velké uspokojení jako škrtní slov v knize), se věnoval pozorování ostatních studentů. Ti buď pospávali, něco si čmárali na papír, nervózně se ošivali, poslouchali nebo si posílali digitální vzkazy. Nebylo proto divu, že Victora brzy omrzeli a jeho pohled se zaměřil někam skrze ně, skrz okno i zelený trávník, který lemoval obzor. Vlastně skrz všechno, co bylo v dohledu.

Přednáška opět upoutala jeho pozornost až ve chvíli, kdy zvedl ruku Eli. Victor, který nezachytil učitelovu otázku, sledoval, jak jeho spolubydlící nasazuje svůj dokonalý úsměv kandidáta v amerických prezidentských volbách a teprve potom odpovídá. Eliot – Eli – Cardale pro něj přitom byl původně spíš komplikací. Když Victor uviděl toho vytáhlého hnědovlasého kluka po prvním měsíci druhého ročníku stát ve dveřích svého pokoje na studentské koleji, nadšený z toho nebyl. Jeho první spolubydlící změnil během prvního týdne názor (pochopitelně zcela bez Victorova přičinění) a školy nechal.

Kvůli nedostatku studentů nebo snad díky chybě v kartotéce, které trochu pomohl jeho spolužák z druhého ročníku Max Hall, jehož zálibou bylo jakékoli hackování locklandského počítačového systému, nebyl tento student nikým nahrazen. A tak se Victorův nesnesitelně stísněný dvoják stal jednolůžkovým pokojem mnohem přijatelnějších rozměrů. Tedy aspoň do začátku října, kdy se na chodbě s kufrem objevil Eliot Cardale a Victor okamžitě dospěl k názoru, že se ten kluk moc usmívá.

Zpočátku se urputně snažil přijít na to, jak podruhé za jediný semestr získat celý pokoj jen pro sebe, ale než stačil své plány uvést do pohybu, stala se divná věc. Eli se mu začal zamlouvat. Vyzařovala z něj předčasná vyspělost a znepokojivý šarm člověka, jemuž díky dobré genetické výbavě a pohotové mysli všechno projde. Byl ideálním kandidátem členství ve sportovních družstvech a univerzitních klubech, ale k všeobecnému údivu (především Victorovu) o ně nejevil ani nejmenší zájem. Touto drobnou vzpourou proti společenským normám stoupl ve Victorově mínění o několik příček a začal pro něj být mnohem zajímavější.

Co ale Victora zaujalo ze všeho nejvíc (a o čem neměl sebemenších pochyb), byla skutečnost, že s Elim cosi není v pořádku. Byl jako obrázek v časopise, na kterém máte najít co nejvíce chyb, ale ty jsou tak nenápadné, že si jich všimnete, až když obrázek pozorně prozkoumáte ze všech úhlů, a i tak vám jich vždycky pár uteče. Navenek působil Eli úplně normálně, ale Victor u něj občas zpozoroval jakousi prasklinku, kradmý pohled, okamžik, kdy tvář jeho spolubydlícího neodpovídala jeho slovům, pohled byl v rozporu se smyslem řeči. Tyto prchavé průhledy Victora fascinovaly. Připadal si, jako by ve skutečnosti viděl dva lidi, přičemž jeden se ukrýval v kůži toho druhého. Ta kůže přitom byla vysušená a napjatá k prasknutí, jako by každou chvíli měla odhalit skutečnou barvu toho, co se skrývá pod ní.

„Velmi bystré, pane Cardale.“

Victorovi unikla nejen otázka, ale i odpověď na ni. Vzhlédl, právě když profesor Lyne obrátil pozornost ke zbytku studentů a jednou významně tleskl. „Je na čase, aby mi každý oznámil téma své diplomové práce.“

Třída, která se skládala povětšinou z budoucích studentů medicíny, hrstky ctizádostivých fyziků (kromě Angie, která do této skupiny nepatřila) a dokonce jednoho budoucího inženýra, vydala společné zaupění. Tak nějak z principu.

„Ale no tak,“ řekl profesor a přerušil tím protest. „Když jste se na tento předmět dobrovolně hlásili, tak jste přece věděli, co vás čeká.“

„Nehlásili a nevěděli,“ opáčil Max. „Je to povinný předmět.“ Jeho poznámka si vysloužila povzbudivé zašumění.

„Tak to se z celého srdce omlouvám. Ale když už jste tady... a jak se říká, co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek...“

„Ještě lepší by byl příští týden,“ vykřikl Toby Powell, urostlý surfař, budoucí student medicíny a syn jednoho z členů správní rady. Jestliže si předtím Max vysloužil pouhý souhlasný šelest, teď se ostatní studenti hlasitě zasmáli a dali tak najevo míru Tobyho popularity.

„To by stačilo,“ řekl profesor Lyne a třída utichla. „Tak tedy, co se týče diplomových prací, Lockland podporuje určitou míru... vynalézavosti a zároveň nabízí i odpovídající volnost, ale osobně bych vás rád varoval. Tenhle seminář diplomových prací vedu už sedm let. Tím, že si vyberete nějaké nenáročné téma a budete se snažit nenápadně proplout, si moc nepomůžete. Na druhou vás ale musím upozornit, že ambiciózní práce nebudou odměněny žádnými body jen za svou ambicióznost. Výsledná známka bude záviset na jejich provedení. Vyberte si téma, které má blízko k vaší zvolené oblasti, a proto by vám mohlo být užitečné, ale jehož problematiku jste si ještě dostatečně neosvojili.“ Kysele se usmál na Tobyho. „Začněte, pane Powelle.“

Toby si rukou pročísl vlasy. Bylo jasné, že hraje o čas. Profesorova slova evidentně otrásla jeho důvěrou v téma, které se chystal představit. Vypravil ze sebe pár nepříliš artikulovaných zvuků a pak se ponořil do svých poznámek.

„No... pomocné lymfocyty Th 17 a imunologie.“ Profesor Lyne ho nechal chvíli dusit a všichni čekali, jestli Tobymu věnuje jeden z jeho pověstných pohledů (nepatrné pozvednutí brady a nachýlení hlavy, které ho tak proslavilo; pohled, který říká, *radši budu dělat, že tohle jsem neslyšel*), ale nakonec ho poctil jen nepatrným příkývnutím.

Jeho zrak se stočil jinam. „Pane Halle?“

Max otevřel ústa, ale Lyne ho zarazil slovy: „Žádná technika. Věda ano, technika ne. Vybírejte tedy moudře.“ Maxova ústa na moment zadumaně sklapla.

„Elektrická výkonnost obnovitelné energie,“ řekl po chvíli.

„Dal jste přednost hardwaru před softwarem. Pozoruhodná volba, pane Halle.“

Profesor Lyne dál pokračoval po celé třídě.

Vzorce dědičnosti, ekvilibria a radiace byly odsouhlaseny, zatímco vliv alkoholu / cigaret / zakázaných látek, chemické vlastnosti metanfetaminu a reakce těla na sex si vysloužily pověstný „pohled.“ Jedno po druhém byla témata buď přijímána, nebo příkře zamítnuta.

„Další,“ přikázal profesor Lyne, jemuž postupně ubýval smysl pro humor.

„Chemická pyrotechnika.“

Následovala dlouhá pomlka. S tímto tématem přišla Janine Ellisová, jejíž obočí se ještě docela nevzpamatovalo z jejího zatím posledního výzkumu. Profesor Lyne si povzdechl a k povzdechu přidal i „pohled“, ale Janine se jen usmívala a na to nemohl Lyne nic říct. Ellisová byla jednou z nejmladších studentek v učebně a hned v prvním ročníku se jí podařilo objevit nový zářivý odstín modré, který

mezitím začali používat výrobci ohňostrojů po celém světě. Když je ochotna riskovat své vlastní obočí, je to její problém.

„A vy, pane Vale?“

Victor se zahleděl na profesora a v duchu vážil své možnosti. Ve fyzice nikdy příliš nevyňikal, a i když ho bavila chemie, jeho opravdovou vášní byla biologie – anatomie a neurověda. Rád by se zabýval tématem, které skýtá prostor pro experimenty, ale zároveň by nerad přišel o obočí. A i když nechtěl přijít o své postavení na fakultě, už několik týdnů mu poštou přicházely nabídky z lékařských škol, různých postgraduálních programů a výzkumných laboratoří (ty neoficiální dokonce už několik měsíců). S Elim si těmi dopisy zdobili předsíň. Ne ovšem samotnými nabídkami, ale dopisy, které jim předcházely, plnými chvály a příslibů, s koketními, ručně psanými dovětky. Ani jeden z nich tedy necítil potřebu udělat svou závěrečnou práci díru do světa. Victor zabloudil pohledem k Elimu a napadlo ho, co si asi zvolí on.

Profesor Lyne si odkašlal.

„Aktivátory adrenalinu,“ plácl Victor jen tak do vzduchu.

„Pane Vale, už jsem zamítl návrh, který zahrnoval koitus...“

„Ale ne,“ zavrtěl Victor hlavou, „adrenalin a jeho fyzické a emocionální aktivátory a důsledky. Biochemický práh. Bojuj, nebo uteč. Něco v tom smyslu.“

Pozorně zkoumal profesorovu tvář a čekal na nějaké znamení. Lyne konečně přikývl.

„Doufám, že toho nebudu litovat,“ řekl.

Potom se otočil na Eliho, posledního studenta, který se ještě nevyjádřil. „Pane Cardale.“

Eli mu věnoval nevzrušený úsměv. „No, lidé.“

Celá třída, která po zveřejnění svých témat postupně zabředala do čím dál intenzivnější tlumené konverzace, rázem utichla. Zvuková kulisa klábosení, cvakání klávesnic a šoupání židlí najednou

zmizela a profesor Lyne si Eliho přeměřil novým, zpola překvapeným a zpola zmateným pohledem, poněkud korigovaným vědomím, že Eliot Cardale je považován za špičku třídy (dokonce za špičku celé fakulty přípravného studia medicíny) nebo že se o toto prvenství alespoň střídá s Victorem.

Patnáct párů očí střídavě sledovalo Eliho a profesora Lynea, zatímco ticho narůstalo a stávalo se čím dál tíživějším. Eli nebyl ten typ studenta, který by něco plácl jen tak pro legraci nebo na zkoušku. Tohle ale přece nemohl myslet vážně.

„Obávám se, že to budete muset poněkud specifikovat,“ řekl pomalu Lyne.

Eliho úsměv neochaboval. „Argumentace pro teoretickou možnost existence NeObyčejných lidí, založená na zákonech biologie, chemie a psychologie.“

Profesor Lyne naklonil hlavu a pozvedl bradu, ale řekl jen: „Buďte opatrný, pane Cardale. Jak jsem vás už varoval, ambice sama vám žádné body nepřidá. Doufám, že z mého předmětu neučiníte frašku.“

„Znamená to tedy, že souhlasíte?“ zeptal se Eli.

Ozvalo se první zazvonění.

Čísi židle se o píď posunula, ale nikdo nevstával.

„Dobrá,“ řekl profesor Lyne.

Eliho úsměv se ještě rozšířil.

Dobrá? podivil se Victor. Rozhlédl se po třídě. V tvářích ostatních studentů se odrážela celá škála pocitů, od zvědavosti přes údiv až po závist. Asi to byl vtíp. Musel to být vtíp. Ale profesor Lyne se jen napřímil a na jeho tvář se vrátila obvyklá vyrovnanost.

„Nuže vzhůru, studenti,“ vyzval je. „Změňte svět.“

Učebna vybuchla pohybem. Nastalo šoupání židlí, odstrkování stolů, zvedání tašek, a když se vlna studentů vyvalila ze třídy na chodbu, smetla Victora s sebou. Na chodbě se snažil najít Eliho, ale ukázalo se, že ten zůstal ve třídě a že je ponořený do tichého,

vzrušeného rozhovoru s profesorem Lynem. Jeho tvář v tu chvíli postrádala svůj všudypřítomný klid a oči mu zářily činorodostí a dychtivě se leskly. Když ale od profesora odešel a stanul na chodbě po Victorově boku, jeho vzrušení už překryl nenucený úsměv.

„Co to sakra mělo být?“ ptal se ho Victor. „Vím, že na té diplomce zas tak nezáleží, ale stejně... to byl nějaký vtíp?“

Eli pokrčil rameny, a než se Victor začal znovu domáhat nějakého vysvětlení, z Eliho kapsy se ozvalo elektro-rockové vyzvánění mobilu. Victor se opřel zády o zeď a pomalu klouzal dolů, zatímco Eli hledal telefon.

„Ahoj, Angie. Jo, už jsme na cestě.“ Zamáčkl hovor, aniž čekal na odpověď.

„Byli jsme předvoláni.“ Eli přehodil Victorovi paži kolem ramen. „Má krásná dáma má hlad a já nenacházím dostatek odvahy nechat ji čekat.“

III

VČEREJŠÍ NOC

MERITSKÝ HRBITOV

Sydney už začínaly od rýče bolet ruce, ale poprvé za celý rok jí nebyla zima. Tváře jí pálily, pod kabátem se potila a připadala si, že žije. Co se jí samotné týkalo, bylo tohle asi jediné pozitivum na vykopávání mrtvol.

„Nedalo by se to udělat nějak jinak?“ zeptala se, opřená o rýč.

Věděla, co jí Victor odpoví, cítila, jak se jeho trpělivost tenčí, ale stejně se musela zeptat, protože ptát se znamenalo mluvit a mluvení bylo to jediné, co odvádělo její pozornost od skutečnosti, že stojí přímo nad mrtvolou, a namísto toho, aby se jí snažila zahrabat, prohrabává se přímo k ní.

„Musíme poslat ten vzkaz.“ Victor nepřestával kopat.

„No tak bychom třeba mohli poslat jiný vzkaz,“ zamumlala napůl pro sebe.

„Prostě to musíme udělat, Syd,“ řekl a konečně se na ni podíval. „Tak zkus třeba myslet na něco příjemného.“

Sydney si vzdychla a znovu se dala do práce. Odházela pár lopat a přestala. Skoro se bála ho zeptat.

„Na co myslíš, Victore?“

Věnoval jí sotva znatelný, potměšilý úsměv. „Přemýšlím o tom, jak je dneska v noci pěkně.“

Oba věděli, že je to lež, ale Sydney se rozhodla, že se bez pravdy raději obejde.

Victor nemyslel na počasí.

Sotva cítil chlad, který mu pronikal skrz kabát. Baval se představou, jak se bude Eli tvářit, až dostane jejich vzkaz. Představoval si, jak bude vyděšený a vzteklý, a jaký bude mít strach. A strach mít bude, protože mu bude jasné, že tohle může znamenat jen jedno.

Že Victor je na svobodě. Že je volný.

A že po něm jde – přesně, jak slíbil. Jeho rýč znovu s uspokojivým zvukem zajel do země.